

UCHWAŁA Z DNIA 23 STYCZNIA 2004 R.

SNO 79/03

Przewodniczący: sędzia SN Halina Gordon-Krakowska

(sprawozdawca).

Sędziowie SN: Lidia Misiurkiewicz, Zbigniew Kwaśniewski

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny na posiedzeniu z udziałem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego sędziego Sądu Okręgowego oraz protokolanta w sprawie asesora sądowego w Sądzie Rejonowym w związku z wniesionym przez nią zażaleniem od uchwały Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 22 września 2003 r., sygn. akt (...) w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej podjął uchwałę:

u c h y l a zaskarżoną u c h w a ł ę i sprawę przekazuje Sądowi Apelacyjnemu – Sądowi Dyscyplinarnemu do ponownego rozpoznania.

U z a s a d n i e n i e

Prokurator Okręgowy skierował w dniu 23 lipca 2003 r. do Prezesa Sądu Okręgowego pismo zawierające wniosek o:

„spowodowanie podjęcia stosownych działań zmierzających do wydania uchwały zezwalającej na pociągnięcie asesora sądowego w Sądzie Rejonowym do odpowiedzialności karnej z art. 177 § 2 k.k.”

Wniosek ten był poprzedzony streszczeniem akt dochodzenia w sprawie wypadku drogowego z udziałem asesora sądowego wskazującym, iż była ona sprawczynią wypadku, w którym zginęła na miejscu pasażerka, sędzia Sądu Rejonowego.

Po posiedzeniu Kolegium Sądu Okręgowego sprawę wraz z aktami przekazano do Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego jako właściwego do rozpoznania sprawy.

Sąd Apelacyjny działający jako Sąd Dyscyplinarny uchwałą z dnia 22 września 2003 r., sygn. akt (...):

- 1) zezwolił na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sądowej asesora sądowego w Sądzie Rejonowym;
- 2) zawiesił asesora sądowego w czynnościach służbowych;
- 3) obniżył o 25 % jej wynagrodzenie na czas trwania zawieszenia w czynnościach służbowych.

W zażaleniu złożonym od tej uchwały asesor sądowy zaskarżyła ją w całości zarzucając rażące naruszenie prawa procesowego mające wpływ na treść orzeczenia, a to: art. 7 k.p.k., art. 4 i 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 128 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, a nadto naruszenie art. 129 § 2 i § 3 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, wskazując w zarzutach na czym polegało naruszenie wskazanych przepisów.

W konkluzji wniosła o:

- 1) zmianę zaskarżonej uchwały w całości i odmowę zezwolenia na pociągnięcie odwołującej się do odpowiedzialności karnej, ewentualnie o
- 2) uchylenie uchwały i przekazanie sprawy Sądowi Dyscyplinarnemu pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Zaskarżona uchwała nie może się ostać. Nie wynika z niej, jakie względy spowodowały uchylenie immunitetu wobec asesora sądowego Sądu Rejonowego, bowiem w części dyspozytywnej uchwały nie przytoczono opisu czynu.

Podkreślić należy, że tym samym błędem dotknięty jest wniosek prokuratora o zezwolenie na pociągnięcie asesora do odpowiedzialności karnej.

Wniosek ten nie precyzuje zarzutu wskazującego na czas, miejsce zdarzenia i jego skutki oraz sposób działania asesora uzasadniający postawienie zarzutu.

Z przyczyn oczywistych nie może zastąpić konkretnego zarzutu, jaki prokurator zamierza przedstawić sędziemu po uchyleniu immunitetu, streszczenie i ocena dowodów przytoczonych w uzasadnieniu wniosku.

Te same uwagi odnoszą się do uchwały Sądu Dyscyplinarnego, który zezwalając na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej, powinien powołać w części dyspozytywnej uchwały, konkretny sprecyzowany zarzut zawierający opis czynu, co do którego wyraża zgodę na ściganie. Obowiązku tego nie może zastąpić obszerne, odwołujące się do dowodów zgromadzonych w sprawie, uzasadnienie uchwały.

Z tych względów Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny, nie wdając się w ocenę trafności zażalenia, zaskarżoną uchwałę uchylił i orzekł jak na wstępie.